

Der var engang en mariehøne, der havde spist så mange bladlus, at den havde fået ondt i maven. Derfor peb den ynkeligt, ”Av, av, min mave, av, av.”

I det samme kom hønen fra hønsegården forbi. Den hørte mariehønen pibe, men da den ikke kunne se mariehønen, som sad langt nede i græsset, blev den stående og lyttede. – Snart lagde den hovedet til den ene side, snart til den anden, og så klukkede den. Den kunne slet ikke løsrive sig. Den ville finde ud af, hvad det var, der peb.

Som hønen stod der og lyttede, kom en høg flyvende. Den skulle netop til at slå ned på hønen, da den hørte hønen klukke: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” Høgen blev nysgerrig. Den kunne også godt høre, at der var nogen, der peb. Høgen stillede sig op ved siden af hønen og lyttede fuld af undren over, hvor lyden dog kom fra.

Som hønen og høgen stod der og lyttede, kom Mikkelt Ræv løbende. Halen stod lige ud, og munden var åben på vid gab klar til at sluge både høg og høne. Men inden den nåede så langt, hørte den høgen sige: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” Ræven blev nysgerrig og satte sig ved siden af hønen og høgen, undrede sig og lyttede endnu mere end de andre.

Mens hønen, høgen og ræven lyttede, kom ulven farende. Halen stod lige ud, og munden var åben på vid gab klar til at sluge både ræv, høg og høne, da den hørte ræven sige: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” Nu blev ulven nysgerrig, den kunne også godt høre, at der var nogen, der peb, men den kunne heller ikke se, hvor lyden kom fra. Derfor satte ulven sig ved siden af ræven, høgen og hønen og lyttede.

Mens ulven, ræven, høgen og hønen lyttede, kom bjørnen luntende med løftede labber, klar til at slå både ulven, ræven,

høgen og hønen til jorden. Men inden den nåede at slå, hørte den ulven knurre: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” ”Er der noget, der piber,” tænkte bjørnen og standsede. Det måtte den lige finde ud af. Derfor stillede bjørnen sig ved siden af ulven, ræven, høgen og hønen og lyttede endnu skarpere end de andre.

Mens bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen lyttede, kom dragen flyvende. Der stod både røg og ild ud af gabet på den, og den susede ned mod dem alle, da den hørte bjørnen brumme: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” Det måtte dragen have rede på, inden den kunne gøre det af med dem alle sammen. Derfor stillede den sig ved siden af bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen og lyttede og lyttede endnu skarpere end alle de andre.

Mens bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen lyttede, kom Sankt Georg ridende. Han var en ædel, tapper og stærk ridder, som før havde kæmpet mod drager. Han løftede sin lanse og red for at støde den i dragens hals, da han hørte dragen hvæse: ”Jamen, hvad er det dog, der piber?” Ridder Georg standsede, stod af hesten og satte sig undrende ved side af dragen, bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen. Sankt Georg gav sig til at lytte skarpere end alle de andre.

Bedst som de alle sammen lyttede, fik hønen med ét øje på mariehønen og hak – der åd hønen mariehønen. ”Nu piber det ikke mere,” hvæsede dragen og slugte bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen i én mundfuld. I det samme stødte ridder Georg sin lanse midt gennem dragens hjerte. Han trak sit blanke sværd, skar maven op på dragen og befriede bjørnen, ulven, ræven, høgen og hønen – og hønen blev så glad, at den spyttede mariehønen ud.

3 · HVAD ER DET DOG, DER PIBER?

Og da mariehønen ikke længere havde ondt i maven, spredte den sine fine røde vinger ud og fløj langt, langt bort.

Snip, snap, snude, så er eventyret ude.